

νοιαί) οντι και κομι-
 ΛΟΛ

Ἐξ Ἀθηναίων και τοῦτο τὸ τεμάχιον, ὕψους 0,24, πλάτους 0,15, πάχους 0,09. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ἐν μηνί Νοεμβρίῳ τοῦ 1882 ὑπὸ τοῦ ἐγγεῖτου Ἐπαμ. Αμβροσιάδου, και εἶναι καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. Λιθίνων 3718. — Δυστυχῶς, ἀφοῦ προσέθηκα περὶ τὰ 75 γράμματα εἰς εἰκασίας εἰς τὰ τοῦ λίθου, βλέπω θετι οὐδαμῶ συνελγῆ λόγον κατάρθουσα νὰ κατασκευάσω οὔτε νὰ μαντεύσω ἡδυνήθη, ὡς πῶσα ἀρὰ γε γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος· ἀλλὰ φαίνεται πως ἐκ τῶν τριῶν προτελευταίων στίχων, θετι δὲν θὰ ἦσαν λιαν πολυγράμματοι. Βύχομαι τῶ μετ' ἐμὲ ἐκδότῃ νὰ θεραπεύσῃ πλὴν τῶν ἄλλων μάλιστα τὸν ἔνατον στίχον και νὰ διακρίνῃ, ἂν τὰ ἐκεῖ ἀρχαϊκὰ γράμματα τοῦ λίθου ΠΕΝ ἀναγνωστὰ εἶναι κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθογραφίαν π.εἰρ ἢ π.εἰθ. Παρατηρῶ δὲ, θετι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ἐλλίγων δημοσίων ἐγγράφων τῶν ἀνεργουμένων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου και ἀναφερομένων εἰς τὰς σγῆσεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Μακεδονίαν, και διὰ τοῦτο ἀξίον σπουδῆς πολλῆς. Ἴδε τὰ ἄλλα ἐν CIA, I, ἀρ. 40—43.

Ἦς ἐπιμετρον ἄς ἐκδοθῆ σήμερον ἐνταῦθα και ἐν τοῦ ἔτους 388 πρ. Χρ. ψήφισμα κατὰ τι πλη-

ρέστερον ἢ ὅπως ἐν τῷ CIA, II, 1, ὑπ' ἀριθ. 13 ἐξεδόθη, τότε·

	Θ	ε	(ο	ι.
	Ἐδοξεν	τῆ	βο(υ)λῆ	και τῶ
	ἡς ἐπρ	υτάνεν(εν,	
	ἰκθῆς ἐ	γραμμῆ(τευεν,	ὁ δεῖνα ἐ-	
5	πισταί	ει, Πυργ(ων ἤρχεν,	ὁ δεῖνα εἰ-	
	πεν' ἴπα	ινῆσαι /		
	οδώρο τ	ον Χιον (ἀρετῆς ἐνεκα και εὐνοίας		
	τῆς εἰς	(Ἀ)θηναί(ους, και εἶναι αὐτὸν π-		
	ροῦζο	(ν) και εἰ(εργέτην		
10	ψ)ησι			
			

Ἐάντων τῶν στίχων τὰς ἐξαγράμματος ἀρχάς, ὡς τὰς ἀπεγώρῃσα ἐνταῦθα διὰ γραμμῆς καθέτου, τὰς ἀνέγνων ἐπὶ λίθου Πεντελησιῦ, ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,08, ἐν ἡγοράσαμεν διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας τῆ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους τοῦτου και εἶδα, θετι ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρ. 13 τοῦ Corpus, τὸν ἐκδοθέντα τῷ 1877. Εἶναι δὲ ἐλπὶς και ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ ἀριθμῶν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτω και κάλλιον ἔτι, προτόντος τοῦ χρόνου. — Κατεγράφῃ τὸ νέον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. Λιθίνων 3771.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 20 Νοεμβρίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ

(Ἔγρα Πίν. 7 και 7*)

Ἐκατὰ μάρτιον τοῦ 1881 ὁ ἔφορος κ. Σταματάκης ἀνελάκασεν ἐν Τανάγρα παρα τὴν εἰς Θήβας ἀγρουσαν πεδινήν ὁδὸν τάφον, ἐν ᾧ εὐρέθησαν πλὴν πηλίνων τιῶν μορφῶν και πολλὰ ἀργεῖα, μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέγρουσι τὰ ἑξῆς:

1) Σκόφος τριώτος ὕψ. 0,175 (ἀριθ. τοῦ εὐρε-

τηρίου τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας 2382) ἔχων τρεῖς παραστάσεις. α'. και β'. Γυνὴ ἐν γιγῶνι ποδήρει και ἀνευ κοσμημάτων κατὰ τὰς παρυφάς. Ἀμφότεραι φέρουσι ἄβας, ἡ μὲν μίαν, ἡ δὲ δύο, ὑπενοθυμίζουσι δὲ κατὰ τὴν τέχνην ἐν μικρῷ τῆν ἐν Μονάχῳ Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου. γ'. Ἀνὴρ ἐν γι-

των χειριδιωτῶ καὶ ὑποδήμασιν ὕψηλοῖς φέροι ἐπίσης θάλας.

2) Κρατῆρ κωδωνοειδῆς ὕψ. 0,34 (ἀρ. 2255) ἔχων δύο παραστάσεις. α'.) Ἐν τῷ κέντρῳ ἡ Ἀριάνη καθήμενη, εἰριδουσατὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς ἔθριος ὁ Διόνυσος, πρὸς ἐν ἵπταται δαίμων πτερωτός, περὶ δὲ αὐτοῦ θίασος ἀποτελούμενος ὑπὸ τεσσάρων Σατύρων καὶ τριῶν Μαινάδων καθήμενων ἢ μῆ. 6'.) Ἐν τῷ κέντρῳ κἀθηται γυνὴ κρατοῦσα κιβώτιον ἀνοικτόν· πρὸ αὐτῆς ἀνὴρ ἐπὶ βακτηρίῳ εἰριδόμενος· περὶ αὐτῶν τρεῖς γυναῖκες καὶ δύο νεανίαι ἐν διαφόροις στάσεσι, πάνθηρ, ἔρως καὶ δαίμων πτερωτός. Λευκὰ εἰσὶ τὰ γυμνὰ γυναικῶν τιῶν, ἰματῖα τινα, ὁ πάνθηρ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκάστη δὲ μορφή ἔχει ἴδιον ἔδαφος, ἐρ' οὐ ἴστανται.

3) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα μέλανα ἀνευ κοσμήματος, ἔχοντα σχῆμα ἀστραγάλου.

4) Δι ὑπὸ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ἐν Mitth. d. arch. Inst. 1882 πίν. 12 καὶ 13 δημοσιευθεῖσαι λήκυθοι.

5) Τὸ ἀγγεῖον, οὗ τὴν μίαν παράστασιν (1) δημοσιεύμενον ἐν πίν. 7 ἔχον ὕψ. 0,42· τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ λαμπρότατον τῆς συλλογῆς τῆς Ἑταιρίας. Ἐν πρώτοις τὸ γόναμα εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς καὶ ἡ παρισταμένη μάχη πολυπρόσωπος, αὐτὴ δὲ ζωηρὰ καὶ πολλαγῶ παρακεκινδυνευμένα κινήσεις ἐκπλήττουσι καὶ θαμβοῦσι τὸν θεατῆν. Τὸ τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον καὶ ὑποβοηθεῖ οὐχὶ ὀλίγον τὴν ἔλγην ἐντύπωσιν· ὑπάρχουσιν ἄμα καὶ τινα σπουδατὰ λάθρη, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, ἥτοι αὐτὰ δόρατα κρατοῦσιν δεξιὰ χεῖρας τῶν δύο ἀσπιδοφόρων τῆς ἀνω σειρακῆς ἢ ἀριστερὰ τοῦ τρίτου τῆς κάτω. Ἀνάλογος τῆς ὅλης ἐπιπέδου καὶ τῶν μερικῶν κινήσεων εἶναι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν προσώπων. Ἰδίως πλουσίως κεκοσμημένοι εἰσὶν αἱ παρυφαῖ τῶν γλαυκῶν, οἱ κολλοὶ τῶν ξιφῶν, αἱ περιεφαλαίαι καὶ τὸ ἑσωτερικὸν τῶν ἀσπίδων, ὧν τὰ κοσμήματα τοῦτο ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παριστῶσι τε-

ρατα ἔχοντα τὰ μὲν ἀνω τῆς ὀφθαλμοῦ γυναικῶς ἡ ἵππου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. (1)

Καὶ τί μὲν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ, δὲν εἶναι ἀσκόλον νὰ εἴπῃ τις. Ἡ τέχνη του εἶναι σαφεστάτη. Τρεῖς ἄνδρες, ὁ μὲν ἱππεύς, ὁ δὲ γενειῶν καὶ ὁ τρίτος φέρων πῖλον, μάχονται ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἐδάφους πρὸς τέσσαρας ἔχθρους, ὧν οἱ μὲν φέρουσι ἀσπίδα, δόρυ καὶ ξίφος, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, οἱ πρὸς τὰ ἄκρα, ἀντὶ ἀσπίδων προτείνουσι τῇ ἀριστερᾷ δορὰς ζώων. Αἱ διευθυνοῖς τῶν προσώπων των, ἰδίως δὲ ἡ στάσις τοῦ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ λίθου τιθέντος χαρακτηρίζουσι ἄριστα τὴν χαμηλοτέρην θέσιν των ἀπέναντι τῶν πολεμίων. Τὸ ἀνόμαλον τοῦ ἐδάφους δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ διασπαρμένα δένδρα. Ἡ μάχη εἶναι πεισματώδης, ἀλλ' ἤδη ἡ νίκη κλίει ὡς ὑπὲρ τῶν τριῶν, διότι ὁ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῶν τεσσάρων ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἱππέως.

Ἄλλα μολοντοὶ ἡ πράξις εἶναι τόσο σαφῆς, ὅ ἀκριβέστερος ὅμως ὁρισμὸς αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται καὶ πρᾶξις περὶ μυθικοῦ τινος γεγονότος· ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον μετὰ πολλὰς ἀποπειράς πρὸς ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως ἐπέισθην, ὅτι ὁ γράψας τὴν μάχην ταύτην οὐδὲν ὁρισμένον γεγονός εἶχεν ἐν νῷ, ἀλλ' ἠθέλησεν ἐπιδεικνύον τὴν λαμπρὰν τέχνην του νὰ παραστήσῃ μάχην τινὰ οἰανδήποτε. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο τοῦ ἐνὸς μέρους φέρουσι δέματα ἀντὶ ἀσπίδων καὶ ὅτι οἱ δύο νεανίαι τοῦ ἐτέρου, ὁ ἔριππος καὶ ὁ τὸ πῖλον φορῶν ἠδύνατον νὰ ἐκλήρωθωσιν ὡς Διόσκουροι· ἀλλὰ τότε τίς ἐστὶν ὁ τρίτος; καὶ κατὰ τίνων μάχονται; Ἐν γένει δὲ πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς εἰκασίας ἀγόνους ἴσως, πρέπει ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐπιτύθη εἰς ἐσχόλην, καθ' ἣν εἶχεν ἀρχίσει τὸ μὲν μυθολογικὸν ἠνδιαιφένον νὰ ἐκλείπῃ, ἢ δὲ τέχνη ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ θαυμάζηται καὶ γάρν ἐαυτῆς, οὐχὶ πλεον ἀποκλειστικῶς γάρν τῶν παριστωμένων ἀντικειμένων. Ὅ δὲ ἡμέτερος τεχνίτης ὡς ἐν ἄλλοις ἐλέγχεται ἀκολουθῶν τῷ νεωτέρῳ πνεύματι, οὗτω ἴσως καὶ ἐν τοῦτω γράφον μάχην

(1) Ἐκ τῆς ἑτέρας εἰρήσονται ἀντικειμένον δύο ζεύγη νεανίων, ὧν ὁ μὲν εἰς κἀθῆται ἐπὶ βράχῳ, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἴστανται. Ἀποτίες φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων γλαυκὰ, πέτσου ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ δόρατα ἐν τῇ χερσὶ. Ἐκὶ τοῦ ἐδάφους ἀνωρύλλια.

(1) Ἀσπίδας, ὧν μόνη ἡ ἑσωτερικὴ ἐπιπέδου εἶναι κοσμημένη, εἰρὸν μόνον εἰς ἄγχιον τῆς Κάτω Ἰταλίας (V. Welcher Alte Denkm. V. πίν. 19^ο πῶς ἄλλα αὐτ. πίν. 22).

τινά άόριστον παρέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον καὶ ἥρωικώτερον μόνον ὅπως ἐλευθέρως δυναθῆναι νὰ ἐνώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἰππεὺς μετὰ πεζῶν, κράνη μετὰ πετάσων καὶ ἀσπίδας μετὰ δορῶν. Διότι ἐν γένει φαίνεται, ὅτι ἡ ποιικιλία ἐν πᾶσιν ἦν μέλημα αὐτοῦ ἐκ τῶν κυριωτάτων.

Ἀφίνοντες λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν, ἐρχόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν τέχνην τοῦ ἀγγείου. Ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ συνήθης τῶν ἐχόντων ἐρυθρὰς μορφὰς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους· ἴδιον ὅμως αὐτῷ εἶναι ἡ ὅλως ζωγραφικὴ διάθεσις τῶν προσώπων ἐπὶ διαφόρου ἐδάφους καὶ τὸ ζωγραφικὸν τοῦτο ἐπαυξάνεται τὰ δένδρα, ἅτινα ἐπίσης φαίνονται ἰσάμενα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ταῦτα κατατάσσουσιν ἤδη τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς τὴν πολυάριθμον τάξιν ἐκείνων, ἅτινα παρεκκλίνοντα τοῦ ἀπλοῦ τρόπου τῶν τεχνῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος καὶ τῶν παλαιότερων ἐπιδιώκουσιν ἐντυπώσεις ἔργων μεγάλης ζωγραφικῆς. Οὐχ ἦτον τὸ ἡμέτερον ἀγγεῖον ὡς μὴ χρωμένον παντελῶς τῷ λευκῷ χρωματι, δικαιολογῶν δὲ ἐκ τῆς ἰδιαίτερας περιπτώσεως τὰ δένδρα ἐδάφῃ, ἐφ' ᾧ ἴστανται τὰ δύο μέρη, ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅλου ἐν γένει τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἰσάμενον εἰς τὸ μεταίχιμον τῶν δύο ρυθμῶν, τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου, τοῦ ζωγραφικοῦ. Τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀναπτύξει δεκνύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθροῦ τοῦτου περιγραφέν ἀγγεῖον, ἀμέλειστον δὲ πῶς καὶ ἀσθενέστερον καὶ τὸ ἐν τῷ πίν. 7^ο δημοσιευόμενον, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐκ Βοιωτίας προέρχεται (Θεσπιῶν ἢ Θηβῶν)· διότι καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν εἶναι κατ' ὅλως ζωγραφικὸν τρόπον ἐπὶ διαφόρων ἐδαφῶν, οἱ ἱματισμοὶ πλούσιοι εἰς κοσμηματὰ καὶ ἐνίοτε ὅλως θεατρικοί, ὡς ὁ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρὸς, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα ἐπιπολλᾶζον πανταχοῦ, ἔνθα πρόκειται νὰ δηλωθῇ ἰδιαίτερον τι· οὕτω λευκά εἰσιν ὅχι μόνον τὰ γυμνά μέρη τῶν γυναικῶν, ἡ χῆν καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ μῆλα, τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ ὁ στέφανος τοῦ Σατύρου. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐκ Βοιωτίας γνωστός ὢν, ἦν βεβαίως ἄγνωστος τῇ γῶρᾳ ἐκείνῃ· τὰ δὲ ἐκ Λοκρίδος ὀλίγιστα ἔχεται τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ εἶναι πολλὴ πιθανῶς ἢ βοιωτικὴ ἢ ἀπομιμήσεις τοι-

ούτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους περίπου ὁ κόσμος τῶν ἐνδυμάτων εἶναι πλούσιος, τῶν δὲ διαφόρων χρωμάτων ἡ χρῆσις γίνεται ἀφρονωτέρα, οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἢ ἀττικῆς σωφροσύνη καὶ μετρίότης πανταχοῦ διαφαίνεται καὶ ἐνταῦθα· ἀναγνωρίζοντες τὰ στενὰ ὅρια τῆς τέχνης των οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγειογράφοι οὐδέποτε ἐπεδιώξαν ἐντυπώσεις τῶν ἔργων τῆς καθαρᾶς ζωγραφικῆς· ἡ σύνθεσις των, πλὴν μικρῶν τινῶν νεωτερισμῶν(1), διατελεῖ πάντοτε οὕσα ἀπλουστάτη· αἱ μορφαὶ ἴστανται ἐν συνήθειᾳ ἀπασαί ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, ἡ μία παρὰ τῆν ἄλλην, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεγλύφων τῆς καλῆς ἐποχῆς. Παραστάσεις δὲ, ὅσαι αἱ δημοσιευόμεναι βοιωτικαί, ἔχουσιν μορφὰς τινὰς ὑπερκειμένας τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι συνήθεις ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων. Δεύτερον διαφέρουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῶν γειτόνων Βοιωτῶν κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν, οὕτως εἶπειν, εὐγένειαν, ἣν ἐντυποῦσιν τοῖς προσώποις καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπι τοῖς ἀμελειστοῦς ἔργοις των. Παράδειγμα ἔστω καὶ πάλιν ἡ ἐν πίν. 7^ο δημοσιευομένη παράστασις, ἥτις κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ χάριν τόσον ὑπολείπεται τοῦ ἐν πίν. 3 τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ παρόντος περιαιχοῦ δημοσιευθέντος, ἀλλῶς τε ἀμελειστάτου ἀγγείου. Διὰ τοῦτου ὅμως δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἐπὶ βοιωτικῶν ἔργων δὲν εὐρηγται μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ χαριέσταται, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰ πλεῖστα ὁμοιάζουσι πολλὸ μᾶλλον πρὸς τὰ τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅθεν καὶ ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔλαβε τὸ ὄνομα. Διότι μέχρι πρότινος μόνον ἐξ ἐκείνης τῆς χώρας ἦν γνωστός, ἐν ᾧ περὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ γίνῃ λόγος. Τώρα ὅμως εἶναι βεβαίως ἄξιον νὰ ἐρευνηθῇ ποῦ κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ ρυθμὸς οὗτος, καὶ ἂν δὲν εἶναι δίκαιον ἀντὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας νὰ καλεῖται βοιωτικὸς.

Δὲν φαίνεται λοιπὸν πολλὴ πιθανὸν, ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οἱ Ἴταλοὶ ἀνέπτυξαν μόνον ἰδιότροπον ρυθμὸν, πολλῶν δὲ ἦτον πιθανόν, ὅτι ἀνέπτυξαν αὐτὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἀσχετῶς ἀπ' αὐτῶν, διὰ τοῦτου δυνάμεθα οὐδεὶς

(1) Π. γ. τῶν ἱπταμένων ἱρῶντων καὶ ἄλλων δαιμονῶν, οἵτινες ἐβρίσκονται συχνάκις ὀλίγον ὑψηλότερον τῶν λοιπῶν μορφῶν.

μετά βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ἐτι ἐν ταῖς βοιωτικαῖς πόλεσιν, ἰδίως ἐν Τανάγρα καὶ Θεσπιακῆς, ἐγενήθη πρῶτον ὁ ρυθμὸς οὗτος καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου παραλία. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν λόγων. Καὶ πρῶτον ἐτι ἡ τέχνη ἤκμαζεν ἐν Τανάγρα κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἀποδεικνύουσιν αἱ ἀπειροὶ πηλιναι μορφαί, αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτι ἐν ταῖς τάφροις αὐτῆς ἀνακαλυφθεῖσαι. Ἄλλος λόγος δύναται νὰ ληφθῆ ἐκ τοῦ σχήματος ἀγγείων τιῶν, τοῦ κωδωνοειδοῦς, ὅπερ ἐν μὲν Ἰταλίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα, ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ὅσον ἐμοὶ γνωστὸν, μόνον ἐν Βοιωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τῶν εἰκόσιαι καὶ ἑξ ἀγγείων τοῦ σχήματος τούτου, τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀργ. Ἐπιταρίας εὑρισκόμενων, οὐδὲ ἐν ὑπάρχει μὴ βοιωτικὸν (1). Καὶ ὅσα τούτων φέρουσι γραφὰς ὁμοιάζουσι τῶσιν πολλοῖς ταῖς τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὥστε εὐκόλον εἶναι νὰ πατηθῆ τις. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ ὁμοίωσις αὕτη καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μεταξὺ βοιωτικῶν καὶ ἰταλικῶν ἔργων νὰ ἦναι τυχαία, ἀλλ' ἐξάπαντος ὑπῆρξεν εισαγωγὴ τῶν πρᾶϊόντων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀπομίμησις μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους. Δὲν ἀναφέρομεν τὸς παραστάσεις, μυθολογικάς ἢ τοῦ κοινοῦ βίου· διότι αἱ μὲν τελευταῖαι ὡς καὶ αἱ διονυσιακαὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ἰδίαι μόνον τοῖς Βοιωτοῖς· αἱ δὲ μυθολογικαὶ διὰ τῶν δραμάτων εἶχον καταστῆ κτήμα κοινὸν πάντων τῶν Ἑλλήνων. Οὐχ ἤττον ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ἐτι καὶ ἐπὶ βοιωτικῶν ἀγγείων ἄλλων ἢ ληκνύων ἀπαντῶσιν ἐπιτύμβιοι στήλαι καὶ γυναικῆς περὶ αὐτὰς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀπουλικῶν (2). Ἐπειτα εὑρίσκονται παραστάσεις τινεῖς, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἀληθείᾳ ἰδιᾶσιν τι βοιωτικῶν· π. γ. ἡ παράστασις τοῦ Κέδμου φονεύοντος τὸν δράκοντα, παράστασις ἣτις οὐδόλλως ἦν συνήθης τοῖς παλαιότεροις ἀγγειογράφοις (3), ἐν ᾧ

ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ μετὰ ταῦτα εὑρίσκονται ἀγγεῖα ἰταλικά, ἐνίοτε ἀληθῶς περιέργα· οὗτω ἐπὶ ἐνὸς (Welcker Alte Denkm. III πίν. 23, 1) παρίστανται σχεδὸν ὅλοι οἱ θεοὶ, ὅσων καὶ ὁ Διῶγυλλος ἐν Ἐπτᾷ ἐπὶ Θήβας ὡς ἰδίως Θηβαϊκῶν μνημονεύει· ἄλλο δὲ πάλιν (Millingen Uned. Mon. 27) παρουσιάζει ὄλιως ἐπιγυρτίους δαίμονας, τὸν Ἴσμηγνὸν καὶ τὴν Κρηναίην. Δὲν φαίνεται, ἐτι οἱ Ἰταλοὶ οὗτοι ἀντέγραφον Βοιωτοὺς τεχνίτας;

Ἐν ἄλλῃ δὲ τῇ παραστάσει, τῇ τῶν Ἐσπερίδων, ἰσως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδειγθῆ καὶ καλλιτέτερον ἡ στενὴ σχέσις τῶν ἀγγειογράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τοὺς τῆς Βοιωτίας. Ὁ μῦθος ἐτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, εἶναι ἀρχαιότατος· ἦδη ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 215) ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν ὁ Φερεκύδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ. Φαίνεται δὲ, ἐτι δύο παραδόσεις ὑπῆρχον, ἡ μὲν συμπλέκουσα εἰς τὸν μῦθον καὶ τὸν Ἄελκοντα, ὅστις δρέπει τὰ μῆλα, ἐν ᾧ γρόνθο ὁ Ἡρακλῆς βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ τὰ ἀρχαιότερα μνημεῖα τέγγει, τὰ οὖν Πausanias ἀναφερόμενα (V 18, 4. V 40, 9, V 44, 6. VI 19, 8) ἀκολουθοῦσι τὴν παράδοσιν ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην ὁ Ἡρακλῆς εἰσδίδει αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐσπερίδων, φονεύει τὸν τῶν μῆλων κυλάττοντα δράκοντα καὶ ἀρπάζει αὐτὰ. Ὑποθέτω, ἐτι πρῶτος ὁ Εὐρύπιδης (Ἡρακλῆς μαινίμ. 394 x. ἔ.) μετέπλασε τὸν μῦθον οὗτω, καὶ τοσοῦτο δέσπει οἱ ἄνθρωποι τῶν γρόνων τοῦ ποιητοῦ ἐξετίμων μάλλον τὴν ἐπιτηδεύεσθαι καὶ τέλμην τοῦ ἥρωος ἐν ἀγῶνι ἐπιικινύων πρὸς δράκοντα φοβερόν ἢ τὴν ὄλιως παθητικὴν, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγων ἀγθοροφικῶν ρώμην, ἣν θὰ ἐπεδείκνυεν φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα πάντες οἱ τεχνίται, ὀλίγων ἐξαίρουμένων, ἠκολούθησαν τὸν Εὐρύπιδην (4). Μεταξὺ δὲ τῶν ἔργων αὐτῶν τὰ πλεῖστα εἰσιν ἀγγεῖα τῆς Κάτω Ἰταλίας

(1) Ἐν Arch. Zeitung 1880 πίν. 10 ἰκρήσιον ἑστὴν κρατῆρ τῆς κωδωνοειδοῦς ἐκ Παιραιῶς· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν Πειραιῶν ἀγοραζομένων ἀγγείων ἡ προέλευσις μὲν ἀμφίβολος.

(2) Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἐπιταρίας ἀρ. 1424 καὶ 2618 (κρατῆρ κωδωνοειδοῦς).

(3) Περὶ τοῦ Κέδμου ἐπὶ ἀγγείων πρὸς Heydemann ἐν Arch. Zeitung 1872 σελ. 35 ff.

(4) Περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ μῦθοῦ τῶν Ἐσπερίδων πρὸς Gerhard Akad. Abhandl. I, σελ. 50 καὶ ff· ἐπίσης Heydemann Berliner Winckelmannsprogramm 1870. Ταῖς δ' αὐτῶν ἀναφορμαῖς προσέθετον καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἀγγεῖα: 1) Catal. of vases of the British Mus. II σελ. 349 C 1 καὶ 2) πρὸς ἐν τῇ αὐτῇ Μουσείῳ Arch. Ztg. 1875, σελ. 112.

τοῦ ῥυθμοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδὲ ἐν δὲ, νομίζω, ἐξ Ἑλλάδος· τὸ περιεργον ὁμοῦς εἶναι, ὅτι πολλὰ τῶν παραστάσεων ἔχουσι καὶ τὴν τὸ κωμικόν, μία δὲ παρῶδαι ἐντέλους τὸ ἔργον τοῦ ἥρωος παριστώσασαν· αὐτὸ Σάτυρον ὑψοῦντα τὸ ρόπαλον κατὰ τοῦ περὶ τὸ δένδρον δράκοντος, ὅστις ἀνὴρ χρυσῶν μῆλων φυλάττει τρία εὐτελῆ ἄγγεϊα (ιδ. Heydemann ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. ἀρ. 1). Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸν μῦθον τοῦτον ἐξέλεγον οἱ τεχνίται· κατ' ἐκλογὴν πρὸς παρῶδῃσιν.

Εἶναι λοιπὸν καὶ πάλιν τυχαία σύμπτωσις, ὅτι ἡ κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀγγείων ἀπαντώσα παράστασις τοῦ μῦθου τῶν Ἑσπερίδων εἶναι παρῶδία; διότι τοῦτο, ἂν μὴ σφάλωμαι, παριστᾷ τὸ μνημονευθὲν ἠδὴ βοιωτικὸν ἀγγεῖον, ἢ μία παράστασις τοῦ ὁποῖου ἀπεικονίζεται ἐν πίν. 7* (1). Ἐν τῷ μέσῳ ἔρχομεν δένδρον φέρον καρποὺς στρογγύλους, δεξιά μιαν γυναῖκα, ἣτις τύμπανον τῇ μιᾷ κροτοῦσα δρέπει τῇ ἐτέρᾳ κροτούσῃ· ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀνὴρ ἐνδυμα φροῶν περιεργον πλησιάζει μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ πρὸς τὸ δένδρον βεβαιῶν καὶ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς καρπούς. Ἡ προσοχὴ καὶ προφυλάξις αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα, διότι γῆν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἰσταμένη ἔργον ἔχει τὴν φυλακὴν τῶν καρπῶν· ἀντὶ ὁμοῦς ἢ ἀγωνίζεται περὶ αὐτῶν, μετ' ἀρελείας καὶ βλακωδῶς προσβλέπει τὸν προσερχόμενον κλέπτην. Πέραν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰριστερὰ κἀθίεται ἐτέρα γυνὴ τείνουσα ἐκπλακῶς τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τῆς δρεπούσης φρονεῖται Σάτυρος ἐπιλαμβανόμενος κλάδου δένδρου, ὥσει θέλων νὰ πηδῆσθαι καὶ σύγγῃ μεταστρεφόμενος δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ κέντρον ὑποδεικνύει τὸ αἴτιον τῆς ἐκπλακῆς του. Νομίζω ἀναμυθολογῶν εἶναι, ὅτι τὸ ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν Ἡρακλῆα ἐν τῷ κήφω τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἀντὶ δεινοῦ δράκοντος φυλακὰς τῶν μῆλων εὐρίσκομεν ἀθῶαν χίνα· ὁ ἥρωος οὐδὲν ἤπιον προσέρχεται μετὰ μεγίστης προσφυλάξεως, καὶ ἐνταῦθα ἔγκριται τὸ κωμικὸν τῆς παραστάσεως. Ὅτι ἐν γένει ὁ μῦθος ἢ ὅλος ἢ ἐν μέρει παρῶδῃτο, εἴ-

πομεν ἠδὴ, παραδείγματα δὲ ἀναφέρει ὁ Heydemann (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 7). Εἰς Σάτυρος παρίσταται θαυμάζων ἐπὶ τοῖς γινόμενοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου τοῦ Ἀστίου (Millin Gal. myth. 114, 444), ἐν ἄλλοις δὲ αἱ Ἑσπερίδες κηθρίζουσι ἢ ἄρχουσι (Gerhard ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. 2 καὶ 19), ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἢ μία κρατεῖ τύμπανον.

Ἐκ τούτων ἀρκούντως ἀποδεικνύεται στενὴ τις σχέσις, ἂν οὐχὶ ἀκριβῆς ἀπομυθίσις, μεταξὺ τῶν Βοιωτῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Δικαιούμεθα δὲ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἀκριβέστεραι ἐρευναι θὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἀληθειαν ταύτην. Οὕτω οὐχὶ πρὸ πολλοῦ περιηλθον εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας δύο ἀλάβαστρα ἐκ Βοιωτίας (ἀρ. 2000 καὶ 2802) φέροντα γραφὴν Αἰθίοπος (Βουσίριδος ἴσως) ἐν πλατείας ἀναξυρίσιν. Τέσσαρα ἄλλα πανόμοια τούτοις ἐξ Ἰταλίας δὲ προερχόμενα, ἦσαν ἠδὴ πρὸ πολλοῦ γνωστά (1). Ὅτι δὲ ὁ Heydemann περὶ τῶν τεσσάρων λέγει, ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἐξ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἅπαντα ἐξήλθον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ὅπερ βεβαίως ἦν βεβαιῶν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν εἰρημένων εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα ἡ τέχνη τῶν Βοιωτῶν σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Ἰταλῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιδρασις αὕτη ἄνευ εἰσχωγῆς βοιωτικῶν προϊόντων εἰς Ἰταλίαν ἦτο δύσκολον ἢ μὲλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῆ, ἔπειτα ὅτι τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διεδέθησαν ἐν ταῖς μετὰ τῆς Ἰταλίας συναλλαγῆς οἱ Βοιωτοί. Καὶ τοῦτο οὐδόπως παράδοξον. Τὸ Ταναγραϊκὸν καὶ τὸ Θεσπιτικὸν πεδίον, καὶ περ εὐφρορα ὄντα, ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἐκτάσεως τῶν ὁμοῦς οὐδόπως ἐξήκουον εἰς διατροφήν πῶλων ὅπως οὐδὲν σπουδαίων (2), ἂν μὴ πρὸς τὴν γεωργίαν εἰήσκουν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι παράδοξον, τὸ ὅτι βοιωτικὰ ἄγγεϊα, ἂν μὴ ἐξεδιώξαν, τοὐλάχιστον διεγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ ἀπτικά ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἰταλίας καὶ τοῖς παραλίαις τοῦ Εὐξείνου· διότι καὶ τὰς πηλίνας μαρρὰς τῆς Ταναγράφος ἀπεμμοῦντο πολ-

(1) Τὸ ἄγγεῖον ἐστὶ καὶ τοῦτο σχῆμα κωμικοῦδὲς κρητῆρος, ὅπως ο. 36. Ἀπὸ τοῦ ἔργου. 2001. Ἡ ἕτερα παράστασις εἶναι πολὺ ἐπιβαρμένη διακρινόμεν ἰσὺν δὲ οὐ φρονεῖται καὶ ἀνὴρ κρατῶν βακτηρίαν.

(1) Ὅρα Heydemann ἐν Arch. Zeit. 1873 σελ. 37 ff.

(2) Ὁ Strabon σελ. 410 λέγει, ὅτι εἰς τὴν ἰσχυρὴν τὴν Ταναγρα καὶ αἱ Θεσπικαὶ ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας.

λαγού του ελληνικού κόσμου, ἐν Βασπόρμ, Κυρήνη, Μυρίνη κλπ. (πρβ. Poltier και Reinach. Bull. de Corr. hell. VII σελ. 92 και ἐξ.) Πρὸς τοῦτους εἶναι πιθανόν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ὁ πλοῦτος τῶν κοσμημάτων και τὸ πολυποικίλον και ζωγραφικόν τῶν συνθέσεων ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων ἢ ἡ μεγαλύτερα ἀπλότης, ἡ χάρις και ἡ ἀκρίβεια τῶν ἀπεικινῶν.

Ἵπολείπεται νὰ εἰπῶμεν και περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ταναγραϊκοῦ ἀγγείου, ἧτις δὲν εἶναι μὲν δυνα-

τὸν νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐν σκεφθῶμεν, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ τῶν Ἀθηναίων (1), ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιόζων τοῖς Βοιωτοῖς ρυθμὸς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναπτυχθῇ πρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὀρίσωμεν ὡς χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν πίν. 7^ο ἐκδομένου ἀγγείου τὸ τέλος τοῦ τεταρτοῦ ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΤΡΙΑ ΛΙΘΙΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Ὅρα πίν. 8).

Τὰ ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενα τρία λίθινα (1) ἀγαλμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς φῶς ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος γενομένη κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀνασκαφῇ ἢ μάλλον ἀνακάθαρσις, τῆς ὁποίας σύντομον περιλήψην ἐδώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια, ὡς ἄπλουν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεκνύει, μαρτυροῦσι χρόνους τέχνης ἰκανῶς ἀρχαίας. Τὸ ἐν τούτων, τὸ μεσαῖον, εἶνε και τὸ καλλίτερον διατηρημένον (2). Τὰ δὲ ἔνθεν και ἔνθεν τοῦ μεσαίου ἀπεικονισθέντα ἔχουσι πλειοτέρας κολοβώσεις και ἀποτριβὰς, τὰς ὁποίας εὐκόλως παρατηρεῖ τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν παριστᾷ μίαν μόνην ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον, ἐνῶ, ἵνα δοθῇ πλήρης και ἀκριβὴς αὐτῶν ἰδέα, εἶδει νὰ ἀπεικονισθῶσι και κατ' ἄλλας ὄψεις, και μάλιστα ἀφοῦ εἶνε ἐπιμελὸς ἐξεργασμένη καθ'

ὄλα αὐτῶν τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τῶρα τοῦτο, ἡ δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν ἦτο νὰ παρᾶσχῶμεν ὅσον τάχιστα τοῖς φιλαρχαίοις ἰδέαν τινὰ αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα προσηγγείλαμεν πρὸ πολλοῦ τὴν μετ' ἀπεικονίσεως ἐκδοσίν των (2), ἤρξασθήμεν νὰ τὰ ἀπεικονίσωμεν ἔστω και κατὰ μίαν αὐτῶν ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον (3).

Τὸ ἐν μέσῳ ἀπεικονιζόμενον σωτέρον και μετῶν τῶν ἄλλων δύο ἀγαλματιῶν (ὑψ. 0,83) παριστᾷ μορφὴν γυναικείαν ἐν ποδῆρι γιγῶνι, στενοουμένῳ πρὸς τὰ κάτω και καταλήγοντι εἰς πτυχὰς σχιῶ-

(1) Τοῦτο σὺνθεμῶν γρηῖτα ἀποδείξει, ὡς ἦτον ὁ Ἀθηναῖος Πιόσις, ὁ ἐν Τανάγρα ἐργαζόμενος (πρβ. Revue arch. 27 σελ. 171 και Collignon Catalogue pl. ἀρ. 787 και 802) και αἱ τῶ ὄπ' ἀρθ. 4 περιγραφέντος αὐτοῦ γυναικὸς πρόκεινται τεμάρτια ἐπιγραφ.

(2) Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ', τεύχ. I σελ. 42 ἀρθ. 20, 21.

(3) Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μετ' ὄλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτέρων τεχνιτῶν τοῦ εἰδῶς τούτου, τῶν ἀδελφῶν Ρουμειδῶν, γνωστῶν τοῖς ἀρχαιολόγοις και τοῖς καλλιτέχναις ἐκ τῶν φωτοτυπιῶν τῶν ἐν Ὀλομείᾳ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντων ἔργων και ἡμῶς ἐκ τῆς ἀπεκρίσεως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσκον ἀπληθῆς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πολλὰ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἰσχυρῶς ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν διακρίσιν τοῦ προσώπου.

(1) Τὸ βάρβαρον και τῶν τριῶν ἀγαλματιῶν εἶνε Πάριον.

(2) Ἀποσκορμιμένη εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀρσένου, τῆς ἀριστερῆς ἄλλοτε καὶ οἱ ἄραοὶ δάκτυλοι, προσεῖθι δὲ ἰκανόν μέρος τοῦ πηγῶς, ὅπερ διὰ τῆς χειρὸς ταύτης κρατεῖται. Πλὴν τούτων ἔχει και μικρὰς τινὰς ἀποτριβὰς ὁ λίθος, μάλιστα δὲ περὶ τῶν μεσῶν.

ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

ΒΟΙΩΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ